

на ђмѣты ђдѣжды ђгѡ, — пада найнапредъ на владика-та на дрехи-тѣ, кой-то по отблизѡ и по добрѣ отъ дръги-тѣ гледа тайны-тѣ, ачи тогава на свещенници-тѣ и дѣаконѡ-тѣ, кой-то слѡжѡтъ сз него, защото тѣ изъ еднаждъ сзбличатъ черны-тѣ дрехи, та обличатъ бѣлы, а тѣй са бѣлѡва и престолъ-а и жертвенникъ-а; четири полудѣаконѡ сз бѣли дрехи облечени измѣнаватъ чернѡ-тѡ стражѡ около плащаницѡ-тѡ като вмѣсто ангели и като да чакатъ мироносицы-тѣ. А междѡ това три дѣца предъ нежъ пѣѡтъ радостнѡ пѣснь: „воскресни, Боже, сѡди на землѡ-та.“ —

И още догѣ не е излѣзала дѣаконъ-а отъ олтарь-а да чете евангеліе-то, вече се е свѣтло и весело въ църквѡ-тѡ, като да е вече самси христосъ възскръсналъ и спрѡлъ са на средъ нежъ сз поздравленіе: „миръ вамъ!“ тѣй са сичко наеднаждъ измѣнѡва и небесна слава свѣтка на землѡ-тѡ.

Чрезъ дѣаконовѡ-тѣ уста евангелистъ Матей ѡвака, какъ сѡ дошли мироносицы-тѣ на празный-а гробъ, и какъ сѡ ги срецнали ангели-тѣ и самси Исусъ; той не крѣе ни това, какъ сѡ пакостни-тѣ фарисеи дали пары на стражарѡ-тѣ, да разгласѡтъ, че е тѣло-то откраднѡто, и найпослѣ води ны сз мысль подиръ ученицы-тѣ господны въ галилеѡ на горѡ-тѡ, да са поклонимъ на Исуса, та чѡвамы послѣдны-тѣ дѡмы господны, когато са качаше на небе-то: „даде ми са сѣка власть на небе-то и землѡ-тѡ; вървете прочее и наѡчете сички-тѣ народы, крещѡщи ги въ име-то ѡна отца, и